

Kunigas
**ALGIRDAS
TOLIATAS**

Žmogaus
ir Dievo
metai

TYTO ALBA

Kunigas
**ALGIRDAS
TOLIATAS**

Žmogaus
ir Dievo
metai

VILNIUS 2016

UDK 27-475.5-282

To-39

Viršeliui panaudotas *Algimanto Aleksandravičiaus* nuotraukos fragmentas

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

© Algirdas Toliatas, 2016

© „Tyto alba“, 2016

ISBN 978-609-466-196-9

PRATARMĖ

Pats priklausydamas filosofinių, arba metafizinių, tikinčiųjų – o gal latentinių krikščionių arba eklektikų be aiškios denominacijos, jei norite, – kategorijai, visada tikėjau, kad mano kelias į Dievą veda per Dante's *Dieviškąją komediją* ir Shakespeare'o tragedijas literatūroje, Bacho *Mato pasiją* ir Mozarto *Mišias* muzikoje, Rembrandto *Senio raudonais rūbais* portretą ir Vermeerio *Merginą, skaitančią laišką* tapyboje. Tikiu, kad Dievas slypi Dylano Thomo *Ir nebus mirties karalijos* ir Algimanto Mackaus *Triumfališkojoje* („Ir mirtis nebus nugalėta“).

Vis dėlto aš įtariu, kad praktikuojančiam ir giliai tikinčiam krikščioniui ši pozicija atrodo mažų mažiausiai abejotina, o gal net ir visiškai nepriimtina. Tad tebus atleista Dievo ieškančiam humanistui, kuris tiki Schillerio žodžiais, jog meilė žmogui neišvengiamai yra meilė Jo kūriniai, – vadinasi, nuo Dievo mes nepabėgsime, kad ir kokie ambicingi būtų mūsų proto ir valios žaidimai.

Todėl kunigo Algirdo Toliato pamokslai, man regis, yra XXI amžiaus kunigo kreipimasis į visus – tikinčiuosius, netikinčiuosius ir ieškančiuosius. Kai kurie jo žodžiai man atrodo tokie įtikinami, kad pagaunu save galvojantį, jog turbūt pats mėginčiau savo ar draugo tikėjimą pažadinti panašiu kreipimusi ir jam artima tiesosakos forma.

Štai kad ir toks pasažas iš jo pamokslo: „Jeigu neapnuoginsime savo tobulų netobulumų, niekada nesugebėsime priimti

realybės, priimti gyvenimo, akimirkos, o jeigu nesugebėsime priimti akimirkos, šiandienos čia ir dabar, nepajėgsime priimti ir amžinybės. Įsivaizduojame, kad amžinybė – tai kažkoks dogmų rinkinėlis: tereikia atsakyti į klausimus, išlaikyti egzaminą ir... skrendame į dangų. Nieko panašaus! Mus egzaminuoja akimirkos, kasdienybė, šiandienos čia ir dabar: ši akimirka yra mūsų egzaminas, mūsų gyvenimas.“

Arba: „Pilna bažnyčia – dar ne ženklas, kad viskas gerai, kad tvarka. Iš esmės nėra didelio skirtumo, ar bažnyčia yra pilna, ar joje meldžiasi trys žmonės, ar net vienas. Niekada nežinai, ar žmogus atėjo į bažnyčią kaip turistas, ar kaip piligrimas, neparašyta jam ant kaktos, svarbu, koks bus jo santykis. Galima spėti ir labai apsirikti. Šv. Kryžiaus Jonas labai gražiai sako: gyvenimo pabaigoje būsime teisiami pagal tai, kiek mylėjome, o ne pagal tai, kiek padarėme didelių darbų. Tai geriau nespėti, geriau priimti žmones, išgirsti, pasitikėti, palydėti.“

Apie ką byloja šie jo žodžiai? Apie tai, kad prieš mus – mūsų amžininkas, kurio santykiyje su mumis iškyla ne tik Bažnyčia su savo tūkstantmete istorija ir didžia dvasine praktika (sykiu ir su tragiškomis savo klaidomis), bet ir krikščioniškojo tikėjimo gebėjimas sujungti „čia ir dabar“ su amžinybe, imanenciją su transcendencija, pavienio individo intymumą ir nuogumą su stiprybe ir bendruomenės bei tikėjimo atramomis. Trapumas, pažeidžiamumas, atvirai pripažintas silpnumas čia žengia koja kojon su gebėjimu aristokratiškai eliminuoti save patį ir savo asmenį iš situacijos atrandant dialogo partnerį, išryškinant ir atveriant žmogų, suteikiant jam balsą prabilti savo kalba ir galimybę autentiškai gyventi savo gyvenimą.

Kodėl taip pabrėžiu, kad kunigas Algirdas Toliatas yra mano

amžininkas ir mūsų bendro buvimo šiame pasaulyje partneris? Todėl, kad mes neretai artimų žmonių ieškome sau tarsi artimų pažiūrų asmenų rate, patinkančioje politinėje aplinkoje ar profesiniame rate. Ieškome jų ir, deja, nerandame. Nes neretai artimas mums slypi tame, kuris iš pirmo žvilgsnio atrodo tolimas. Tai tarsi elementari gyvenimo tiesa (sykiu ir garsiojo Jėzaus pamokslo dalis), kad palikime savo artimą, idant atrastume tolimą.

Tik problema yra ta, kad anapus metaforos mes pritrūkstame tikrosios egzistencinės patirties ir moralinės drąsos taip elgtis. Todėl net ir XXI amžiuje neišsivaduojame iš noro gyventi savo technologinėje gentyje, Veidaknygės (t. y. *Facebooko*) „draugų“ apsuptyje ir įtakos ar galios mechanikos – kitaip tariant, elementarios karjeros ir sėkmės – susietų žmonių aplinkoje. Todėl ir neatrandame nei silpnųjų, nei pažemintųjų, nei kenčiančiųjų. Todėl tokį šoką mums ir kelia žiniasklaidos pranešimai apie jų desperatiškus atsakus į mūsų moralinį aklumą – savižudybes, terorą ir savigriovą.

Todėl kunigas Algirdas Toliatas man, asmeniui, kurio paviršiaus (t. y. ideologinis ir politinis) apibūdinimas skamba kaip „sekuliarus humanistas“ ar „nekonfesinis liberalas“, yra daug artimesnis už absoliučią daugumą liberalų ir agnostikų. Mes visi judame link to paties, mes visi ieškome to paties, tik kartais kalbame skirtingomis kalbomis ir ne iki galo pasitikime žmonijos daugiau ar mažiau patikrintais keliais.

Ką gi, tokios knygos, kaip ši, padeda apmąstyti kalbą ir buvimą, ieškojimą ir atradimą. Iš visos širdies linkiu šiai knygai ir jos autoriui jautrių ir atsiliepančių skaitytojų.

LEONIDAS DONSKIS,
Vytauto Didžiojo universiteto profesorius

I ADVENTO SEKMADIENIS

Mk 13, 33–37

Žiūrėkite, budėkite, nes nežinote, kada ateis tas laikas! Bus kaip su žmogumi, kuris iškeliavo svetur, paliko namus ir davė tarnams įgaliojimus, kiekvienam paskyręs darbą, o durininkui įsakė budėti. Taigi budėkite, nes nežinote, kada grįš namų šeimininkas: ar vakare, ar vidurnaktyje, ar gaidgystėje, ar rytmetį, kad, netikėtai sugrįžęs, nerastų jūsų miegančių. Ką sakau jums, sakau ir visiems: budėkite!

Šiandienos evangelija mus ragina budėti, būti pasiruošusius priimti Viešpatį, ateinantį net pačiais netikėčiausiais momentais. Juos simbolizuoja vidurnaktis arba rytinis laikas. Žinot, kaip sunku laukti, budėti tokiomis valandomis, kai esi pavargęs ir ima miegas. Kad sulauktų šių rytinių neįprastų susitikimų su Dievu, žmogus imasi visokių dalykų: geria kavą, stengiasi likti ne šiltoje migdančioje aplinkoje, o pajudėti, išeiti pavaikščioti į gryną orą. Aišku, tai tik fizinės priemonės, bet mes turėtume ieškoti ir dvasinių būdų, kurie padėtų mums neužmigti ir išlikti budriems.

Ką reiškia budėti? Tai reiškia atpažinti Dievo buvimą. Budėti – tai išmokti problemą paversti galimybe. Nes Dievas visada yra šalia mūsų. Sąmoningi mes ar nesąmoningi – Jis

yra šalia mūsų. Kuo būsime budresni, kuo geriau išmoksime budėti, tai yra atpažinti Jo buvimą šalia, tuo didesnė tikimybė gyvenimo nesėkmės, nepatogius dalykus pakeisti į susitikimą su Dievu ir jo atveriamas galimybes.

Nereikia sakyti, kad Dievas mus išbando. Dievo tikslas – išprovokuoti mūsų budrumą, kad sugebėtume Jį atpažinti. Jis nuolat ateina į mūsų gyvenimą, ir ateina įvairiausiai būdais. Dažniausiai to nepastebime, nes turime savo lūkesčių, savo įsivaizdavimą. O adventas (arba lotyniškai *atėjimas*) yra kaip tik „tas laikas“, kai turime paruošti savo širdį tam, kad sugebėtume atpažinti Dievą. Jis tiesiog ateina. Ir mes arba verkiam ir sakom – vai vai, kokia neteisybė, kaip blogai, anksčiau taip nebūdavo. Arba pasitinkam Dievą su savo prakartėle. Dievas vis viena ateina. Jam nereikia valdovų rūmų – Jis ateina į mūsų gyvenimus, į mūsų kasdienybę. Ir mums didžiausias iššūkis – Jį atpažinti.

Kartais skaitant evangeliją gali susidaryti įspūdis, kad Dievas specialiai ateina tada, kai mums nepatogu, kad išbandytų mus ir pasižiūrėtų – aha, miegi, pagavau. Tikrai Dievo tikslas nėra žmogui parodyti, kad jis silpnas. Dievas yra Tėvas, kuris myli mus ir nori parodyti, kokie esame trapūs, bet ne tam, kad sumenkintų, o tam, kad tai primintų. Kad neužsisvajotume, kad su Juo neprasilenktume, kad neverktume per ilgai dėl savo nesėkmių. Kartais žmogų ištinka kokia nelaimė, ir jis visą likusį gyvenimą ją nešiojasi. Bet juk gyvenimas tęsiasi. Vienos durys užsidaro, atsidaro kitos durys. Arba langas. Vienas garsus lenktynininkas pasakė: „Man svarbesni pralai-

mėjimai negu pergalės. Aišku, aš kiekvieną kartą labai stengiuosi laimėti, važiuoju tam, kad laimėčiau. Bet iš pergalės aš ne kažin ko pasimokau. Išgirstu daug plojimų, gaunu daug nuotraukų, gėlių, manęs žmonės prašo autografo, bet iš to mažai kas lieka. O iš kiekvieno pralaimėjimo, iš kiekvienos klaidos mokausi ir tobulėju.“

Aišku, siekiame pergalės, bet laurai išmoko mažiau negu klaida. Laurai užmigdo, o klaida priverčia budėti, atkreipti dėmesį, keistis, augti, daryti. Iš tiesų gyvenimas yra kaip buriavimas, kaip lenktynės. Negali per greitai važiuoti pradžioje, nes nenuvažiuosi iki galo. Reikia pasverti savo jėgas, savo galimybes, ir laimi ne tas, kuris lekia greičiausiai – laimi tas, kuris elgiasi išmintingai. Štai kas yra budėjimas. Budėkite, vadinasi, būkite išmintingi, būkite atvira širdimi ir laukite Dievo atėjimo. Kartais jeigu esame pakankamai atviri, Dievas mums nepatogiomis aplinkybėmis gali padaryti daugiau negu patogiomis.

Jei širdis atvira, nėra ko slėpti, mes esam nuogi. Aišku, būdami nuogi jaučiamės pažeidžiami. Labai bijome suklypti, bijome suklysti. Suklupęs žmogus, užuot kvietęsis Dievą į pagalbą, per daug susirūpina savimi – kaip aš galėjau, kaip čia man nutiko. Ir tada, užuot šaukęsis pagalbos, aprauda pats save. Jam taip savęs gaila, kad nebelieka laiko pasitikti Dievą, nebelieka laiko ką nors keisti. Tobulumas įsivaizduotas, tai viena iš didžiausių klupimo ir klaidos formų ir pagundų. Mes manome, kad velnias gundo tikrai tokioms akivaizdžioms, gerai žinomoms nuodėmėms kaip melas, ne-

ištikimybė ar panašiai. Tačiau jis dažniau ir labiau gundo tobulumu. Tai jis įpučia mums baimę klysti, suklupti – neduok Dieve, suklysiu, o jeigu kas nesupras, o jei pagalvos, kad aš toks ar anoks? Ir tada bijau klausti, nes bijau, kad klausimas kvailas. Nebeieškau, nebedarau, nesiiimu iniciatyvos, nes velnias pasėjo tobulumo sėklą. Ir žmogus užsideda figmedžio lapelį, kurio vardas yra tobulumas, ir prisidengia, slepiasi. Po tobulumu, po tobulumo lapeliu.

Tiktai Dievas ateina apnuoginti mūsų prieš tiesą. Jis ateina, kai klystam, bet mokomės iš klaidų, kai esame silpni, bet budrūs. Nes kaskart susidūrus su problema, kaskart užlipus ant grėblio, pralaimėjus atsiveria nauja galimybė mokytis iš savo klaidų, iš svetimų suklypimų, įgaunama naujos patirties. Būtent tokiose situacijose Jis mūsų laukia, tada esame atviriausi, pajėgiausi Jį atpažinti ir priimti. Todėl turime budėti.

Budėti – tai nelikti suklypus, o kiekvieną kartą keltis, ir keltis stipresniam. Budėti – tai kiekvieną problemą paversti galimybe. Ne Dievas siunčia problemas, bet jis paverčia jas galimybe. Ir jeigu mes budime, tuomet ja pasinaudojame. Prašykime Dievą, kad sustiprintų mūsų tikėjimą, kad net tomis akimirkomis, kai manome, kad viskas yra ne taip, kaip turėtų, nesutriktume, neprarastume budrumo, neužsisklęstume. Melskime Viešpatį, kad sustiprintų mūsų norą atpažinti Jį, ateinantį į mūsų kasdienybę, į mūsų gyvenimą.

II ADVENTO SEKMADIENIS

2 Pt 3, 8–14

Tačiau, mylimieji, vienas dalykas neturi likti jūsų nepastebėtas: viena diena pas Viešpatį yra kaip tūkstantis metų, ir tūkstantis metų – kaip viena diena. Viešpats negaišta ištesėti pažado, kaip kai kurie mano, bet kantriai elgiasi su jumis, nenorėdamas, kad kuris pražūtų, bet kad visi atsiverstų. O Viešpaties diena ateis kaip vagis. Tuomet dangūs praeis su smarkiu užsesiu, elementai sudegs ir suskils, ir žemė su savo kūriniais sudegs.

Evangelijoje pagal Morkų sakoma, kad Kristus mus krikštys Šventąja Dvasia. Tai yra jis permainys mūsų širdis, mūsų žvilgsnį, mūsų supratimą. Šiuo atžvilgiu ši Šventojo Rašto vieta, kurioje sakoma, kad Dievui tūkstantis metų kaip viena diena ir viena diena kaip tūkstantis metų, yra itin graži ir svarbi. Mes savo gyvenime dažniausiai akcentuojame arba viena, arba kita. Arba mūsų gyvenime viena diena kaip tūkstantis metų, arba tūkstantis metų kaip viena diena. Arba viskas lekia labai greitai, nerūpestingai, neatsakingai, arba atvirkščiai – viskas slenka labai lėtai. Puolame į vieną arba kitą kraštutinumą. Pavyzdžiui, kalbėdami apie turta, vieni sakome, kad jis yra blogai, nes apsunkina, pririša prie mate-

rialių vertybių, o juk mes galim būti turtingi dvasinių vertybių. Ir tampame griežti turto persekiotojai. Kiti metamės į kitą kraštutinumą ir teigiame, kad tiktai turtas, tiktai materija, tik tai, ką galima pačiuPINėti, yra vertinga. Dievas susieja ir viena, ir kita. Dievas suvienija abu kraštutinumus. Būti pakrikštytam Šventąja Dvasia reiškia išmokti žiūrėti į pasaulį taip, kaip žiūri Dievas. Gebėti vienyti. Keisti širdį ir protą.

Įsivaizduokite, jei mes sugebėtume nugyventi dieną kaip tūkstantį metų. Diena – tai nedaug, o tūkstantis metų – bent jau mums, žmonėms, – yra labai daug. Jeigu sugebėtume dieną įprasminti kaip tūkstantį metų, tai kiekvienas žodis, kiekvienas prisilietimas, kiekviena šypsena būtų sviri ir prasminga. O Dievas aprėpia ir tūkstantį metų kaip vieną dieną. Tai amžinybės susitikimas su akimirka. Akimirksnio šypsnyš gali būti vertas visos amžinybės. Nereikia jo sumenkinti. Iš tikrųjų tik ji ir turime gyvenime, nes nei rytojus, nei vakaradiena mums nepriklauso. Mums priklauso akimirka, kurią dabar išgyvename ir kuri niekada negrįš, nes ji yra vienintelė, ir amžinybė, nes per tą akimirką prie jos prisiliečiame.

Fizikų kalbose apie šviesą ir jos greitį esu nugirdęs vieną interpretaciją, kuri man labai patiko. Kas yra šviesos greitis? Kai skriejame šviesos greičiu, nebelieka laiko ir nebelieka erdvės. Šviesa – virš erdvės ir virš laiko. O kas yra šviesus žmogus? Tas, kuris yra virš erdvės ir virš laiko, tas, kurio nepančioja aplinkybės, – jis gyvena konkrečiomis aplinkybėmis, bet yra virš jų. Mes dažniausiai būname gerokai virš aplinkybių ir net nedalyvaujame jose, tampame nebeatsakingi.

Kaip sakoma? Jeigu visų – tai niekieno. Koks automobilis geriausias? Tarnybinis, nes niekas jo nesaugo. Jeigu žmogus nedalyvauja, neveikia, nieko nedaro, tai nebeprisiima atsakomybės, nebesistengia įprasminti, išgyventi akimirkos, sudėti į ją savo širdies. Jis aukščiau aplinkybių, jis skraidžioja padebesiais.

Pasak šv. Mažosios Teresėlės, nėra sudėtinga mirti kankinio mirtimi nukirstam vienu kalavijo kirčiu, daug sunkiau, kai tavo užbado adatomis. Aišku, ji turėjo omeny ne fizinį lygmenį, bet kasdienybę, tai yra rutiną. Kiekvieną dieną pasilenkti ir pakelti šiukšlę, netingėti ir išlikti aktyviems, kad viena diena taptų kaip tūkstantis metų. O apie šventąją Teresę Avilietę sakoma: tai moteris, kurios širdis buvo danguje, bet kojomis ji rėmėsi į žemę. Ji neskrajojo padangėm, labai praktiškai sprendė visas gyvenimiškas situacijas, tačiau į viską tarytum žvelgė iš aukščiau. Jos širdies danguje neblokavo žemiški reikalai, konkrečios aplinkybės.

Be abejo, aplinkybės yra tas mūsų gyvenimas, kurį gyvename. Tai mūsų duotybė. Kito mes neturime. Bet, kita vertus, jeigu sugebėtume kaip Teresė pažvelgti truputėlį iš aukščiau į savo gyvenimo aplinkybes, galbūt nereaguotume taip tiesiogiai. Reaguotume karštai, bet sugebėtume truputėlį atsitraukti. Tarkim, jeigu kieno nors užgauti ar įžeisti prieš atsakydami sugebėtume padaryti kad ir sekundės pauzę – veiksmas ir atoveikis, – tai tvirtai atsistotume ant žemės, o širdys išliktų danguje. Reaguotume ne taip, kaip liepia instinktas, nes jis sako: dantis už dantį, mane įžeidė –

aš atgal. Pajėgtume, kaip tas puodas, nuleisti garą, tai yra atsipalaiduoti ir pažvelgti kitomis akimis. Ar tai reiškia, kad neskaudės? Aišku, skaudės, bet mes visai kitaip tą skausmą vertinsime. Mums visiems gali pavykti save pergalėti. Niekas neišskaudins ir neižeis, jeigu patys nenorėsime įsiskaudinti ir įsižeisti. Tai mūsų vidinis apsisprendimas.

Dažnai meldžiamė: Dieve, pakeisk mano gyvenimo aplinkybes, tada aš Tave šlovinsiu. O iš tikrųjų vienintelė malda turėtų būti: teesie Tavo valia. Tavo valia pakeisti mano požiūrį į gyvenimą, padėti man nesiskaudinti, nebeįsižeisti. Padėk man į tuos dalykus, kurie mane žeidžia, reaguoti išmintingai, duok išminties. Duok man tvirtą širdį, kad sugebėčiau neteisybėje pasakyti tiesą ir ne bet kaip, o su meile. Pasakyti taip, kad būčiau išgirstas. Padėk man nesupykti. Aišku, kad neteisybė išmuša iš pusiausvyros. Bet jei pamąstome, kad viena diena kaip tūkstantis metų, o tūkstantis metų kaip diena, mūsų supratimas keičiasi ir mes suvokiam, kad pralaimėta kova, bet ne karas. Galbūt negalime pakeisti šios akimirkos, kartais tenka eiti *va bank* – viskas, laužiam, turim pralaužti frontą, nes kitaip nebus rezultato. Bet jeigu tai darome su Dievu, suprantame, kad turime amžinybę. Suprantame, kad darome visa, kas nuo mūsų priklauso. O toliau kas nors kitas pratęs mūsų darbą, ir jo vaisiai subręš amžinybėje.

Tarkime, dabar mums kažkas nepasisėkė, krinta iš rankų. Kas nutinka mums, kai vyksta ne taip, kaip norime? Mūsų rankos nusvyra, mes nusimenam, į mūsų širdis ateina liūdesys – padariau, kas nuo manęs priklauso, bet rezultatas ne

toks, kokio tikėjaisi, norėčiau matyti, bet nematau, jis man yra slėpinys. Mums reikia pačiuPINėti. Tačiau mes žiūrim kaip trumparegiai ir nebenorime eiti į priekį, nebetrokštame ieškoti. Todėl nuolatos reikia sau priminti – taip, žmogau, neužmiršk, kad viena diena yra kaip tūkstantis metų ir tūkstantis metų yra kaip viena diena. Jeigu pažvelgtume iš amžinybės, žvilgsniu iš viršaus, suprastume, kad nėra nepakeičiamo. Kad visa tai, ką matome dabar, tėra dalis vaizdo. Todėl nepasilikime vienoje vietoje. Leiskime sau eiti toliau, leiskime veikti Šventajai Dvasiai.

Tai neturėtų pastūmėti mūsų elgtis neatsakingai. Tai kitas kraštutinumas, į kurį dažnai įpuolame – viskas Dievo rankose, nieko aš čia negaliu padaryti, kaip bus, taip. Tai irgi neteisinga, taip neturėtų būti. Tiesa yra per vidurį: taip, viskas Dievo rankose, bet Dievas veikia per mano rankas, per mano mintis, per mane. Ir jeigu aš nepasinaudojau Jo suteikta galimybe, sustabdžiau, užblokavau Jo paskatintą klausimą, apkabinimą, šypseną, pagalbą, nepadariau Jo pavesto darbo, už tai aš esu atsakingas. Dažnai apgalvojame savo nuodėmes, tai, ką bloga padarėme. Bet ar susimąstome, kiek gerų dalykų nepadarėme? Tai yra didžiausia mūsų nuodėmė, slapčiausia ir sunkiausiai atpažįstama.

Kalėdos ateis tuomet, kai sugebėsime savo gyvenime suvienyti vieną dieną ir tūkstantį metų. Kai sugebėsime sudėti visą širdį į akimirką ir patirti joje amžinybę. Prašykime Dievo Šventosios Dvasios krikšto, kad toms Kalėdoms, Dievo gimimui, sugebėtume tinkamai pasiruošti. Jeigu Dievas

norėtų, be mūsų nuveiktų didžiausius darbus, bet Jis tą nori padaryti per mus. Tai tapkime Jo įrankiais, tapkime gyvąja prakartėle, tapkime šviesiais žmonėmis, Betliejaus žvaigžde, kuri suteiktų polėkį kitiems. Padarykime tai, kas nuo mūsų priklauso, ir atiduokime į Dievo rankas.

ALGIRDAS TOLIATAS (g. 1978 m.) baigė Vilniaus kunigų seminariją, studijavo Prancūzijoje. 2007 m. buvo išventintas į kunigus. Po studijų Italijoje 2012 m. gavo dvasinės teologijos licenciato laipsnį ir buvo paskirtas kunigu Šv. Rapolo bažnyčioje. Nuo 2013 m. eina vyriausiojo Lietuvos policijos kapeliono pareigas.

Popiežius Pranciškus pabrėžia, kad ganytojas turi būti persismelkęs tų, kurie jo globai ir rūpesčiui patikėti, kvapu. Kunigas turi eiti pas žmones, kviesti į Eucharistijos šventę. A. Toliatas šiuo požiūriu yra pavyzdys. Jis atkakliai beldžiasi į žmonių širdis, kantriai beria Dievo žodžio grūdus į kiekvieną dirvonuojantį lopinėlį.

Andrius Navickas, Bernardinai.lt vyriausiasis redaktorius

Kunigo A. Toliato meilė Dievui neužgožia meilės žmogui. Jis tikras dvasinis mokytojas, švelniai, atsakingai, su begaline kantrybe ir užsidegimu vedantis savo aveles į Aukščiausiojo išmintį. Jo pamokslai – tai kassavaitinė akistata su savo sąžine, raktas į širdį ir dar vienas laiptelis į pasaulio ir Dievo pažinimą. Iš jo pamokslų visam gyvenimui išmokau, kad geriausia daugyba yra dalyba!

Adrija Čepaitė, aktorė

Neatsiejama A. Toliato žodžio ypatybė yra gebėjimas kalbėti apie sunkius dalykus lengvai. Po jo pamokslų taip ir jautiesi – pradedantis truputį iš naujo gyventi, stumtelėtas į tą dabar vykstantį išganymo kelią malonia, tačiau tvirta ranka.

Monika Garbačiauskaitė-Budrienė, Delfi.lt vyriausioji redaktorė

Tikėjimas yra vienas esminių tobulėjimo principų. Nesvarbu, kad esame skirtingų sričių specialistai, kiekvienas siekiam savo tikslų, įvairius procesus vadiname skirtingai. Esmė išlieka ta pati: visi mes vienoje valtyje, todėl svarbu išmolti keliauti drauge, o jei besąlygiškai tiki, tai savo tikslą pasieksi. Kunigas Algirdas skleidžia šią gerąją žinią suprantama šiandienos kalba.

Benediktas Vanagas, lenktynininkas

Pirkite internetu
www.tytoalba.lt